
Najděte mě

„Ani se nehni!“ zařval mi ten chlap do tváře, zatímco jsem ležela na zemi. Do očí mi prskly jeho sliny a v jeho dechu jsem cítila pivo. Popadl moji tašku a mrštil s ní do rohu růžového pokoje. „Hned sem zpátky!“ Vyběhl do vedlejší místnosti. Slyšela jsem ho, jak se přehrabuje ve skříni. Pokusila jsem se vykřiknout, ale když jsem otevřela ústa, nevyšel z nich žádný zvuk. Myslím tím opravdu *žádný*. Ruce se mi třáslly, jako bych trčela v epicentru zemětřesení.

Propadla jsem totální panice. Tělo bylo paralyzované, ale mysl jela na plné obrátky. *No tak, holka, udělej něco*, pomyslela jsem si. Zrak mi padl na dva kovové sloupky, každý na jedné straně pokoje. Mezi nimi bylo natažené lano jako šňůra na prádlo. Ani ne za sekundu se ten chlap vracel zpátky a vlekl dveřmi masivní židli. Postavil ji těsně vedle mě. V ruce držel dvě oranžové prodlužovací šňůry. Srdce mi tlouklo jako splašené, až jsem se bála, že mi vypadne z hrudi. Začala jsem se škrábat na nohy.

„Zůstaň ležet!“ zaječel.

Zvedl se mi žaludek a málem jsem se pozvracela. Castro se posadil na židli a chytil mi obě nohy. Zdivočela jsem, mlátila sebou a pokoušela se s ním zápasit, ale byl na mě příliš silný. Utáhl jednu šňůru kolem mých kotníků tak pevně, až se mi zařezávala do kůže. Během svazování nepronesl jediné slovo, jenom ztěžka funěl. Můj mozek šílel: *Jak se mi to může dít? Jak se odtud dostanu? Zatímco mi dál omotával kotníky, po bradě mu stékal pot a kapal mi na tričko. Páchl jako odporná směs moči a motorového oleje.*

Po svázání jsem nohy přestala cítit. Když jsem se pokusila křičet a praštit ho pěstí do obličeje, strhl mi paže zpět za záda.

„Prosím, pusťte mě!“ žadonila jsem a po tvářích mi stékaly slzy.

„Drž zobák, jinak tě fakt zabiju!“ okřikl mě.

Pokračoval spoutáním mých zápěstí, pak přitáhl moje ruce ke kotníkům a svázal je k sobě. Potom vedl šňůru smyčkou kolem mého krku.

„Přestaňte!“ pokusila jsem se vykřiknout. Ale smyčka mi přiškrtla dech. Ležela jsem bezmocná na podlaze a došlo mi, že mě chce pověsit mezi ty kovové tyče. Ale on si najednou rozepnul zip na džínách, spustil kalhoty a vytáhl penis. Zpod flanelové košile mu viselo břicho a neměl spodní prádlo.

„Pobudeš tady se mnou jenom chvilku,“ prohlásil a začal onanovat. Při každém pohybu mu kalhoty sklouzávaly o něco níže. Čím prudčeji pumpoval rukou, tím rychleji mlel. „Chci, abysme byli kámoši,“ chrлил. „Žena a děti mě opustily a já tu chci někoho mít. Potřebuju tě.“

Můj pulz nekontrolovaně tepal. Ruce a nohy jsem měla zdřevěnělé, obličej mokrý od slz. Teklo mi z nosu. Byla jsem k smrti vyděšená už mnohokrát předtím, ale nic z toho se nepodobalo hrůze, kterou jsem pociťovala, zatímco jsem ležela na té podlaze. Nepochybovala jsem, že umřu. *Ach Bože, proč se mi tohle děje?*

V zoufalství jsem otevřela oči a podívala se na okno. Přesně v tom okamžiku namířil penis přímo na mě. „Jóóó!“ zaječel. Jeho sperma se rozprsklo po celých mých šortkách.

Dosedl zpět na židli a dlouho pouze odpočíval. Džíny se mu svezly až ke kotníkům. Opřel hlavu o růžovou stěnu a několikrát se zhluboka nadechl.

„Teď musíš bejt v klidu, abych tě moh zvednout mezi ty tyče,“ ozval se konečně. Vstal a vytáhl si kalhoty. Potom mi začal zouvat sandály. Pustila jsem se do odříkávání jediné modlitby, kterou jsem znala: „Dřív... nežli... k spánku... ulehnu,“ recitovala jsem, „k Bohu... svou duši... pozvednu...“

„Přestaň dělat rámus!“ okřikl mě. „Stejně tě nikdo nemůže uslyšet!“ Ale já pokračovala. „Nemám-li se... ráno probudit...“ Praštil mě z boku do hlavy a já opravdu ztichla.

Odhodil moje sandály do kouta k tašce. Když jsem se pokusila odkulit z jeho blízkosti, převalil mě zpátky na břicho. Vzal druhou oranžovou šňůru a přivázal ji k té, kterou mi omotal kotníky, zápěstí a krk. Potom zvedl moje tělo mezi dvě kovové tyče a přivázal šňůru za mémi zády k lanu. Když skončil, visela jsem asi třicet centimetrů nad podlahou s obličejem otočeným k oknu. Měla jsem pocit vystavení na odív – jako nějaká trofej na zdi. Následně mi nacpal do úst smradlavou šedou ponožku, a aby držela na místě, omotal mi kolem hlavy lepicí pásku. Skrze ponožku jsem mohla pouze sténat – a doufat, že mě někdo uslyší.

„Zajdu nám pro něco k snědku,“ sdělil mi naprosto klidným hlasem. Pan Hyde najednou zmizel a vystřídal ho doktor Jekyll. „Zůstaň, kde si,“ přikázal mi. „Nesnaž se uvolnit. A nevydávej žádné zvuky.“

Jak bych mohla vydávat nějaké zvuky, když mám pevně zalepená ústa, pomyslela jsem si horečně. Zapnul rádio stojící na prádelníku a pustil naplno zvuk tak, až mě bolely bubínky. Pak za sebou zabouchl dveře a dupal po schodišti dolů.

I přes hlasitě puštěné rádio jsem slyšela motor jeho auta. Napadlo mě, že bych možná mohla uvolnit šňůry, proto jsem se začala houpat dopředu a dozadu. Ale podařilo se mi způsobit si pouze silnou závrať. Z místa, kde jsem visela, jsem viděla okna domu přes ulici. *Může mě někdo vidět?* Jelikož jsem neměla brýle, neviděla jsem moc zřetelně. Znovu jsem se pokusila zakřičet, ale v podstatě mi bylo jasné, že přes dunivý zvuk rádia mě těžko někdo zaslechne.

Rozhlédla jsem se po pokoji, jestli bych nedosáhla na něco, co by mi pomohlo uniknout, ale při tom způsobu svázání to ani nebylo možné. Otevřenými dveřmi skříně jsem viděla nějaké dětské oblečení. Vzpomněla jsem si, že se Emily zmínila o mladší sestře Rosie, takže tohle asi byl její pokoj, než se matka s nimi odstěhovala. Na podlaze se válel obrázek mořské panny očividně nakreslený dítětem. Pod mořskou pannou bylo napsáno „Ariel“. Možná ji jeho dcera namalovala pro něho. Jak mi tohle může dělat muž se dvěma dcerami, z nichž jedna je moje kamarádka? Emily si zřejmě myslela, že její otec je naprosto v pořádku – netuší, že je úchylný? Teď už jsem věděla, že lhal o dceřině přítomnosti v domě, ale možná sem Emily dorazí později. Vráti se Deanna domů a řekne všem, že jsem zmizela? Hlavou se mi honily tyto myšlenky a věřila jsem, že už nyní mě hledají.

Jak čas plynul, strnulost mého těla se změnila v pocit, jako by mi do něho někdo vpichoval tisíce špendlíků a jehel. Z hlasitě puštěného rádia mi začalo tepat v hlavě. Zapadalo slunce a psychouš se stále neobjevil. Začínala jsem mít jistotu, že až se vrátí, zabije mě. Dokázala jsem myslet jenom na svého miláčka Joeyho – a zda ho ještě někdy uvidím.

Přišlo ráno, pak odpoledne, pak uplynula další noc. Nechal mě tam viset po dobu, *kteřá vypadala mnohem delší než pouhý den.* Žaludek mě bolel hladem. Měla jsem větší žízeň než kdykoliv v životě a ústa zacpaná ponož-

kou byla neuvěřitelně vyprahlá. Vnímala jsem zápach, protože jsem se počurala. Dvakrát. A se šňůrou škrťící můj krk jsem několikrát omdlela. Pokud se během té doby někdy vrátil domů, nikdy jsem ho neslyšela. Buď jsem ztratila vědomí, nebo jsem ho nemohla slyšet, protože rádio tak řvalo. Když konečně vtrhl do dveří, nesl nějaký sendvič ve žlutém obalu z *McDonaldu*.

„Musíš něco sníst,“ oznámil. Vypnul rádio. Potom mi nečekaně strhl pásku z hlavy a vytáhl ponožku. S páskou mi vyrval i nějaké vlasy a já vykřikla, protože to hrozně zabolelo. Sundal obal ze sendviče se salámem a pokusil se mi ho vrazit do úst, ale já pevně stiskla rty a vrtěla hlavou ze strany na stranu. Popadl mě za čelist a chtěl mi jídlo vnutit.

„Musíš jíst!“ zařval.

Co když je v jídle droga? Co když mě chce otrávit? Držela jsem ústa zavřená tak pevně, až nakonec odhodil sendvič na zem.

Odvázal šňůru, kterou jsem byla připevněná k lanu, a já bolestivě spadla na podlahu. Rozbrečela jsem se a pokusila se posadit. Údy jsem měla tak strnulé, že jsem je vůbec necítila.

„Lež klidně, ty couro,“ vyhrkl. Jednou rukou odmotal šňůru z mého krku a druhou mě přidržel na zemi. Když mi rozvázal kotníky, na chodidla mi stékala krev.

„Potřebuju, abys vstala,“ vybídl mě.

„To myslíte vážně? Nedokážu vstát!“ vykřikla jsem.

Než jsem mohla říct cokoliv dalšího, zvedl mě a přehodil přes rameno. S mručením mě odnesl do vedlejšího bílého pokoje. V rohu ležela flekatá dvojitá matrace bez prostěradla. Hodil mě na matraci a svlékl ze mě všechno oblečení. Následující hodinu jsem nepřetržitě křičela, zatímco mě znásilňoval. A pak znovu. A znovu. A znovu. Zraňoval mě tak, že matrace nasákla mojí krví. Zpočátku jsem se ho snažila odkopnout a drásat mu obličej nehty, ale moje drobné tělo nemělo proti tak velkému chlapovi nejmenší šanci.

„Prosím, neubližujte mi už,“ zavzlykala jsem, když se zdálo, že zpomaluje. Napadlo mě, že když budu mluvit mile, možná mě pustí. „Chci se jenom vrátit domů,“ sdělovala jsem mu. „Nemyslím, že jste zlý člověk – jenom jste udělal chybu. Když mě pustíte, můžeme na to celé zapomenout.“

Jenže v tu chvíli složil svoje zpocené nahé tělo vedle mě a začal mluvit, skoro tak, jako by mě považoval za svoji přítelkyni.

„Opravdu si přeju, aby sem ti tohle nemusel dělat,“ prohlásil tiše. Vzdychl a dokonce krátce zavzlykal. Doktor Jekyll byl zpátky.

„Manželka mě opustila. Nechtěl sem ji mlátit, ale jako bych s tím nemoh přestat.“ Podívala jsem se na něho. „Jako děcko mě sexuálně obtěžovali. A nikdo s tím nic neudělal. Tenkrát sem začal onanovat a dívat se na porno. Chci jenom mít někoho, kdo by tu se mnou zůstal.“

Zatímco pokračoval s těmito nesmysly, upírala jsem oči na dveře. Doufala jsem, že bych mohla rychle seběhnout po schodišti. Ale tím, jak mě svým tělem uvěznil v rohu matrace, nemohla jsem kolem něho proklouznout. Ze začátku jsem mlčela, ale pak jsem řekla: „Proč jste si nenašel přítelkyni? To, že jste měl ošklivé dětství, ještě neznamená, že mi musíte tohle dělat. Spousta lidí má těžký život.“

Nepodíval se na mě. Najednou vyskočil z matrace, natáhl si džíny a vytáhl z jedné kapsy peníze. „Todle sou prachy za tvý služby,“ prohlásil a hodil na zem několik dolarových bankovek. Potom vyšel z pokoje.

Za moje *služby*? Neměla jsem ponětí, o čem mluví. Šel dál po chodbě. Pracně jsem se postavila na nohy, ale než jsem stihla dojít ke dveřím, vrátil se. „Kam chceš jít?“ zeptal se. Couvala jsem zpět na matraci.

Držel moji tašku. Vysypal její obsah na podlahu. „Kolik ti je?“ chtěl vědět. Neodpověděla jsem. „Jaký máš datum narození?“ Pořád jsem mlčela. A tak se sehnul a prohledával moje věci, dokud nenašel peněženku. Vytáhl můj identifikační průkaz a dlouho na něho zíral. „Tobě je jedenadvacet?“

Přikývla jsem.

Zahleděl se na mě. „Myslel sem, že si mnohem mladší!“ zařval. „Myslel sem, že si prostitutka!“ *Asi mě opravdu považoval za šlapku. Možná proto po mně hodil těmi penězi. Možná mě teď nechá jít.* Byl tak rozezlený, že mrštil mým průkazem na druhý konec místnosti. Po chvilce došel ke mně a posadil se na kraj matrace. „Podívej, ty a já budeme kámoši, jo?“ Začaly se mi třást ruce. „Nebudeš tady se mnou dlouho. Možná jenom do Vánoc.“

Zatočila se mi hlava. *Do Vánoc? Pro všechno na světě, nemůžu tady být až do Vánoc!* Rozbrečela jsem se a pravdivost toho, co se mi děje, mě zasáhla jako tisíce nožů do břicha. *Můj bože. Jsem uvězněná v domě tohoto psychopata.*

„Nejdřív zjistím, jesli ti můžu důvěřovat.“ Podal mi tričko a spodní prádlo, ale šortky ne. Pozoroval mě, jak se oblékám. Prádlo tělové barvy, které jsem milovala, protože mělo natištěného motýla, bylo mokré močí a poskvrněné krví. Tričko stále páchlo jeho odporným potem.

Jakmile jsem byla oblečená, položil mi ruku na rameno. Odstrčila jsem ji, ale popadl mě za vlasy a zvedl z matrace.

„Ne!“ vykřikla jsem. „Nechte mě jít!“

Nevšímal si toho a vlekl mě ke schodišti. Nevěděla jsem, kam mě vede, ale neuměla jsem si představit, že by to mohlo být o moc horší než to, čemu mě už vystavil. Mýlila jsem se.